

## Posudek

**Maříková, Alena: Autoobraz kazašských studentů v České republice.** Bakalářská práce, Praha, Fakulta humanitních studií University Karlovy v Praze 2009, 81 s.

Alena Maříková si za téma své bakalářské práce zvolila problém reflexe vlastních postojových změn, které zaznamenali vysokoškolští studenti-Kazaši, občané Kazachstánu, v důsledku svého studijního pobytu v České republice. Problém, který řeší, má tedy dvě vzájemně propojené linie: kulturní změnu v důsledku migrace a pobytu v kulturně cizím prostředí a uvědomění si této změny v pozicích těch, kteří jí procházejí.

V propojení obou hledisek spatřuji první a velice závažný přínos práce Aleny Maříkové. Ihned v úvodu musím konstatovat, že přes veškeré obtíže a nástrahy, které vyplývaly z dialogu dvou kulturně jinak determinovaných subjektů (výzkumníka a respondenta), se svého úkolu Alena Maříková zhostila s úspěchem. Podařilo se jí prokázat nejen konkrétní postojové změny v nazírání mladých Kazachů na svou existenci a místo ve společnosti, ale také uvědomění si těchto změn respondenty samými.

Autorka bakalářské práce přistupovala ke sběru dat a zejména k jejich analýze z prokázané skutečnosti, že sleduje exklusivní vzorek kazašské mládeže. Studenti z Kazachstánu, kteří přicházejí na české vysoké školy, jsou z rodin kazašské kulturní a politické elity, ovšem ekonomicky patří do středních vrstev kazašské společnosti. Jsou to tedy mladí lidé, kteří jsou pevně ukotveni v kazašské společnosti, avšak ve společnosti svým způsobem výlučné, která již v generaci rodičů a prarodičů měla přes ruskou kulturu kontakty s evropskou kulturou. Již těmito východisky je skupina, kterou Alena Maříková zkoumá, výlučná a zajímavá. Ovlivňují ji dva kulturní modely – ruský (postsovětský) a tradičně kazašský. Tyto modely se střetávají s českou společenskou realitou a s českou kulturou. Odtud se odvíjí i analýza Aleny Maříkové.

Alena Maříková svou bakalářskou práci rozdělila do šesti kapitol. V první pojednala o kazašských studentech v České republice a o studiu této specifické skupiny. V druhé shrnula základní teoretické premisy studia autoobrazu jako součásti identity člověka, ve třetí informovala o metodách sběru dat, které použila a o respondentech, které oslovila. V kapitole čtvrté seznámila s důvody výběru České republiky jako destinace studia, v páté představila kazašské studenty jako specifickou sociální skupinu a v kapitole šesté analyzovala názory a postoje kazašských studentů na sebe samé. Tuto šestou kapitolu považuji za nejzávažnější, v analýze novátorskou. Nápaditost však nelze upřít ani kapitolám předchozím.

Pro příští práci lze autorce doporučit více zohlednit stylistickou stránku práce. Toto doporučení se ovšem týká pouze některých pasáží. Práci považuji za výbornou a doporučuji ji k obhajobě.

V Praze 10. ledna 2010

Mirjam Moravcová

